

SZÚK BALÁZS

Bocsánatkérés

*Mit sem tudtunk arról, hogy apáink
egyszer glóriás arccal
a lukas zászlók alá álltak,
s Nostradamus módján látták
ami jövőnket egy pillanatra,
s aztán borult az ég,
s ők bíróságra jártak,
mikor anyánk vajúdott,
s nemtelen rácsok rajzolódtak egünkre,
mikor egyszer is ki merték
nyitni emlékező szájukat.
Hajnalonta a város kukáit rakodták, amely
lustán a szolnoki isten ege
alatt meggyalázta őket,
éjjelente találmányokat újíttak, s
a logarlécen akkor Isten angyalai
táncoltak, csak nekik, s
mikor idejekorán temettük őket
olcsó hamvaikban, csak a
„gyalogjárókra” emlékeztünk, kik
a halállal szemben, mint tankok ellen,
egyedül mentek, hisz az utolsó
éveikben a mámor csalta őket lépre,
azt ígérve, hogy itt már egy
új rend készít nekik új gyémántdiplomát,
s ők a szenvedések doktoraiként,
végre emberként pihenhetnek.
Káprázat volt ez is, mint
annyi minden ezer éve itt,
csak az nem volt káprázat,
hogy viseltes lábaikhoz sem borultunk
a kijelentett jövő akkordjainál, s
azóta sem, csak gondolatban néha,
mikor bátrabbnak tűntek,
mint mi voltunk valaha is, s így
a szégyen nemcsak a miénk, de a
szabadság nevével meg nem szentelt
unokáké is...
Édesapáink, még most az egyszer,
Tőletek életet kérünk,
S bocsássátok meg minden vétkünkt!*